

‘Als ik met familie ben, is alles goed’

Rossana Kluivert (46) valt eigenlijk niet in een hokje te plaatsen, zo veel rollen heeft ze. Maar als je haar dan moet typeren, dan toch zeker met de woorden familiemens en sterke vrouw.

Tekst: Bram de Graaf. Fotografie: Ester Gebuis. Styling: Inge Holkenborg. Visagie: Marjolein Hermans.

R

Rossana, de patiënt

“Gisteren begon de dag in Londen, waar mijn jongste zoon Shane, die bij FC Barcelona voetbalt, een fotosessie had voor Nike. ’s Avonds hadden we een huwelijksfeest in Amsterdam. Om acht uur trok ik wit weg. Patrick zei: ‘Het is mooi geweest, we gaan naar huis.’ Hij waakt over me. Voorheen zorgde ik altijd voor iedereen, nu is het andersom. Maar ik voel me dankbaar, want ik ben er weer uitgekomen. Daarom wil ik van elk moment intens genieten, wil ik alles voelen en ruiken. Maar soms fluiten ze me terug; wil ik té veel. Ik moet de balans nog vinden.” Het is Rossana – styliste, lifestyledeskundige, dierenactiviste, vrouw van oud-voetballer Patrick Kluivert én moeder van drie kinderen – niet aan te zien dat ze een vermoeiend etmaal achter de rug heeft. Ze oogt energiek tijdens het gesprek, haar ogen stralen. Maar achter die ogen: de zorgen. De onzekerheid. Het leven lachte haar weer toe; ze leek genezen van de lymfeklierkanker die haar in 2013 trof. Maar toen werd in mei 2018 borstkanker bij haar geconstateerd. “Een onbeschrijfelijke klap,” zegt ze, terwijl zoon Nino (23) op afstand meeluistert. “Zó onverwacht. Het jaar voor de lymfeklierkanker had ik continu griepverschijnselen. Nu voelde ik me

goed. Tijdens het tandenpoetsen zag ik in de spiegel opeens iets op mijn rechterborst. Wat was dat? Binnen een week was ik weer patiënt; opnieuw zat er een sluipmoordenaar in me.”

Het ergste was het wachten op de uitslag, vervolgt ze. “Ze kunnen immers zeggen: ‘Behandelen heeft geen zin meer.’ Wat was ik blij toen ze me na vijf helse dagen vertelden dat er kans was op genezing.”

Je doorstond met veel optimisme die eerste ziekteperiode. Was het moeilijk om dat positieve gevoel weer aan te boren?

“Mijn grootste angst is sterven, want dan zie ik mijn kinderen niet opgroeien. Maar alles wat bijdraagt tot genezing maakt me blij en pak ik aan. De tumor in mijn borst is verwijderd. In november zijn mijn eierstokken weggehaald. Ik moet nu vijf jaar zware medicijnen slikken. Alle hormonen worden uit mijn lichaam getrokken, dat is heftig. Van het ene op het andere moment zit ik vol in de overgang. De medicijnen maken me ook vergeetachtig en soms stort ik in, net als gisteren. Gelukkig is Nino vaak bij me om me af te remmen. Weet je, ik vind mijn ziekte nog het meest traumatisch voor mijn ouders en kinderen.”

De dochter

Ze was als kind een klein en iel, maar ook een fel en vrolijk meisje, vertelt Rossana: “En nooit ziek!” Geboren in Friesland, waar haar moeder vandaan komt, opgegroeid in Rotterdam. Haar vader komt van de Kaapverdische Eilanden. Ze heeft van beide ouders de typische karaktertrekken. “Ik kan uitbundig zijn, maar ook nuchter,” zegt

ze. “Net als mijn moeder houd ik van rust, reinheid en regelmaat. Mijn vader voelt zich bij iedereen thuis; heb ik ook. Hij had dubbele banen, zodat hij ons een goede toekomst kon geven.”

Heb je dat strijdbare ook van hem?

“Dat heb ik weer van mijn Friese opa, een stratenmaker en vakbondsleider. Hij kon niet tegen onrecht en kwam op voor zijn collega’s. Zelf nam ik het op school altijd op voor gepeste kinderen. Vanwege een heupziekte droeg mijn broertje een stang tussen zijn benen. Als ze hem ermee plaagden, vloog ik de pestkoppen aan, ook al waren ze een kop groter. Ik leerde al jong van me af te bijten.” ▶

OVER ROSSANA

Rossana werd geboren in het Friese Smallingeland en verhuisde op haar derde naar Rotterdam. Ze werd bekend als styliste van verschillende tv-programma’s (o.a. *Het Nationale Songfestival* en *Idols*) en lifestyledeskundige in *Beaumonde*. Ook was ze personal shopper van diverse BN’ers en bracht ze in 2012 haar eigen sieradenlijn uit: *Wishes*. Sinds 2006 is ze samen met ex-voetballer Patrick Kluivert, met wie ze zoon Shane heeft. Rossana was eerder getrouwd met Michael Wilkes, zoon van de legendarische Nederlands Elftal-voetballer Faas Wilkes. Met hem kreeg ze Nino en Demi. Rossana woont in Barcelona en is momenteel druk bezig met het realiseren van een opvangcentrum voor zwerfhonden op Curaçao.

kluivertdogrescuecenter.nl

‘Ik wil van elk moment intens genieten, alles voelen en ruiken. Maar soms wil ik té veel’

Wat heeft je ziekte met je ouders gedaan?

“Alles. Ze zijn inmiddels uit elkaar; mijn vader ging met pensioen en wilde terug naar Kaapverdië, mijn moeder zag dat niet zitten. Die dacht: eindelijk samen genieten. Nee dus. Het was een schok, maar ik begreep hen allebei. Door mijn ziekte hebben ze weer normaal contact. Mijn moeder is continu bang. Mijn vader vindt het oneerlijk en zegt tegen iedereen: ‘Rossana doet alles voor de dieren en de mensen, zij helpt altijd.’ Hij stortte in toen hij het hoorde; ik moest hem naar het ziekenhuis brengen. Ik ben de spil van de familie.”

Is dat altijd op te brengen?

Fel: “Het moet! Mijn vader heeft parkinson en een katheter. We hebben hem bij ons in Barcelona in huis genomen, ik ben mantelzorger. Ik vind dat vanzelfsprekend; ik kan deze man, die alles voor mij heeft overgehad, toch niet in een verpleegtehuis laten opnemen? Mijn moeder woont dicht bij ons in Laren. Als ik hier ben, is ze bij mij. Ze zijn allebei een onderdeel van mijn gezin. Als Patrick op reis is en ik naar het ziekenhuis moet, komt ze naar Barcelona om Shane van school te halen en naar voetballen te brengen. Als ik met familie ben, is alles goed.”

De echtgenote

Jammer genoeg liep Rossana's eerste huwelijk stuk. Ze vond nieuw geluk met Patrick (42), in 2008 trouwden ze. “Ik doe dingen bewust anders dan mijn ouders,” zegt ze. “Hun leven stond in dienst van de kinderen. Maar daardoor vergaten ze elkaar. Ik zorg ervoor dat Patrick en ik ook samen leuke dingen doen. Dan komt mijn moeder naar Barcelona en verras ik hem met een romantisch weekendje aan de andere kant van Spanje.”

Waarom passen jullie bij elkaar?

“We hebben dezelfde waarden over familie. Het is bijzonder om te zien hoe Patrick ook voor mijn vader zorgt. Hoewel mijn vader in een rolstoel zit, neemt hij hem gewoon mee de stad in als-ie er even uit wil. Dan gaat het maar wat langzamer. Dat gaat in alle liefde.”

Dat is een heel andere Patrick dan de meeste mensen kennen.

“Hij is ontzettend zorgzaam en qua cultuur Hollandser dan een Hollander. Toen we iets met elkaar kregen, zwierden er altijd allerlei mensen om hem heen. Ik woonde in een huisje in Laren en liet ze niet binnen. ‘We gaan nu eten, daag!’ Geen gekkigheid in mijn huis. Hij vond ‘mijn’ rust, reinheid en regelmaat prettig. Ook hij kan niet tegen onrecht en zet zich graag in voor een goed doel. Laatst hadden we een voetbaltoernooi voor vluchtelingen georganiseerd. Patrick wilde er geen camera's bij. Ik zei: ‘Moet je wel doen, want mensen hebben zo'n verkeerd beeld van je.’ Dat boeit hem niet.”

Hij is nu assistent-bondscoach van Kameroen. Kent hij jou in zo'n besluit?

“We beslissen alles samen en vormen een team. Ook in het ziekenhuis. Als we binnenkomen, vraagt hij aan de verpleegkundigen: ‘Hoe laat heb ik chemo?’ Omdat wij één zijn. Hij zet altijd mijn koffertje klaar, met daarin bosbessen die hij honderd keer heeft gewassen omdat hij bang is dat mijn immuunsysteem het ziekenhuisvoedsel niet aankan. Toen we elkaar net kenden, had ik veel buikpijn. Omdat ze dachten aan glutenallergie, bakte hij glutenvrijbrood voor me, ook als hij net terug was van een vermoeiende wedstrijd. Dat is de échte Patrick.”

Wist je dat zulke liefde bestond?

“Ik neem het vaak als vanzelfsprekend aan, maar het is voor hem allesbehalve gemakkelijk met een vrouw die zich vaak ellendig voelt. Alles draait momenteel om mij. Soms voel ik me schuldig, maar misschien moet ik er straks voor hem zijn. Qua huwelijk ben ik op de allergelukkigste plaats ooit.” ▶

ROSSANA'S FAVORIETEN

Fijnste plek om te wonen “In Nederland, het Gooi, want daar zijn mijn kids opgegroeid en voelt het als thuis. Daarnaast blijft Parijs ‘onze’ stad, maar Barcelona is ook een droom.”

Favoriete voetbalclub “Als Rotterdammer ben ik uiteraard voor Feyenoord, en niet voor Ajax zoals Patrick. Ik was ook groot Oranjefan. Als Nederland won, dook ik in de Hofpleinvijver.”

Lekkerste eten “Fusion, zolang Japans maar de boventoon voert. Maar een vegetarische Surinaamse saoto-soep vind ik ook heerlijk.”

Ideale vakantie “De Malediven! Nul prikkels en veel rust. Alleen maar boeken lezen en met elkaar zijn. Ik ben een ontdekker, dus wil ik elk land optimaal ontdekken; de achterafstraatjes, de nieuwe trends. Op de Malediven ben je binnen vijf minuten het eiland rond geweest, dus geniet je van niets. Mensen denken altijd dat ik dat niet kan, maar ik vind dat ook superfijn.”

Ontspanning “Me alleen in Parijs in een mij onbekend arrondissement laten afzetten en de weg naar huis vinden terwijl ik allerlei leuke marktjes en antiekwinkeltjes tegenkom.”

‘Patrick en ik vormen een team. Als we in het ziekenhuis zijn, vraagt hij aan de verpleegkundigen: ‘Hoe laat heb ik chemo?’

'Als ik beter word, wil ik alleen maar bij de kinderen zitten en ga ik alles weggeven voor de honden'

De moeder

Uit haar eerste huwelijk heeft Rossana twee kinderen, zoon Nino dus en dochter Demi (25). Met Patrick, die al drie kinderen had, kreeg ze Shane (11) die flink aan de weg timmert: hij bracht een kookboek uit en voetbalt, net als zijn vader ooit, bij FC Barcelona. "Ieder kind gaat anders met mijn ziekte om," zegt ze. "Toen ik in 2013 zware chemo's had, zat Nino altijd naast mijn ziekenhuisbed. Demi stort zich op haar werk en laat haar bezorgdheid niet merken. Shane heb ik alles uitgelegd, want hij mag niet het gevoel krijgen dat ik iets achterhoud. Na mijn derde bestraling wilde hij weten hoe zoiets ging. Voor ik het apparaat in ging, mocht hij het bekijken en vertelde een verpleegkundige hoe het werkte. Als ik in bed lig, maakt Shane een fruitsalade voor me en zegt: 'Vitaminen, mama, want dan gaat er weer een monster in je lichaam dood.' Dan zeg ik: 'Ik voel het!' En dan gaat hij weer blij voetballen."

Shane staat al behoorlijk in de schijnwerpers. Hoe zorg je ervoor dat hij een normaal kind kan zijn?

"Hoewel we een schoonmaker hebben,

maakt hij zijn eigen toilet schoon. Hij pakt ook zelf zijn voetbaltas in. Van zijn sponsor kan hij zo veel voetbalschoenen krijgen als hij wil, maar we hebben gezegd: 'Je speelt dit jaar op één paar.' Patrick was een tijdje technisch directeur bij Paris Saint Germain en Shane speelde in hun jeugd met kinderen uit de *banlieues*. Dat raakte hem. Hij kreeg de nieuwste voetbalschoenen opgestuurd, maar droeg zijn oude omdat hij zich bezwaard voelde ten opzichte van die jongens. Als moeder maakt zoiets me trots, want dit is wat ik wil meegeven."

De wereldverbeteraar

Jarenlang was Rossana bekend van haar werk als styliste en haar lifestyle-adviezen. Momenteel steekt ze al haar extra energie in het welzijn van dieren. Al een tijdje probeert ze een hondenproject op Curaçao van de grond te krijgen, waar zwerfhonden voor veel overlast zorgen. Door sterilisatie kan het probleem worden opgelost.

Hoe ziet jouw ideale wereld eruit?

"Een wereld waarin we stoppen met het

mishandelen van dieren en ze slachten en opeten. Veel mensen zeggen tegen me: 'Ik vind het geweldig wat je doet.' En vervolgens schuiven ze er een frikadel in. We kunnen allemaal een schakel zijn in het verbeteren van de wereld. De jeugd pakt het gelukkig op."

Wat heb je over het leven geleerd de laatste jaren?

"Het leven is geven. In Parijs woonden we in een buurt met veel zwervende vluchtelingen. Met één donkere man had ik erg te doen. Hij had het zichtbaar koud, voelde zich zó ellendig. Ik heb kleding uit Patricks kast gepakt en die aan hem gegeven. Nu is Patrick best wel op zijn kleding, hij heeft mooie spullen. De volgende dag liepen we langs deze man en Patrick zei: 'Hé, die schoenen en die trui heb ik ook.' Hij was aangeslagen toen ik hem vertelde dat het zijn spullen waren. Ik zei: 'Hij had het koud en jij hebt genoeg.' Nu verstopt hij zijn spullen soms voor me, haha."

Is luxe bijzaak geworden?

"Ja. Vroeger at ik weken spaghetti omdat ik voor een bepaalde tas spaarde. Dat is over. Ik heb gezegd: 'Als ik beter word, wil ik alleen maar bij de kinderen zitten en geef ik alles weg voor de honden.'"

Komt dat hondenopvangcentrum op Curaçao er nog?

"We zoeken een nieuwe locatie. Mensen hadden bezwaar en zeiden: 'Het kan niet.' Dan ga ik er extra hard tegenaan. Het geeft wel veel stress, de artsen adviseren me rustiger aan te doen. Maar als ik iets wil, ga ik ervoor. Het is mijn motor, mijn missie. Moet ik dan ziek zijn en niets doen?" ■